

om, at det ikke har noget med den sag at gøre. Så jeg vil bede ministeren om at lade være med at blande det ind i det mere.

For det andet er der mindst 10 år – det er ministeren også enig i, det fornemmede jeg i hvert fald på svaret – til, at man overhovedet kan forestille sig, at Danmark kunne blive angrebet af nogen fremmed magt. Det vil sige, at der er 10 år til at hente våbnene ud fra depotet. Det må dog være en rimelig tid til at hente dem i.

Nu siger ministeren, der er et hensyn at tage til de 60.000 mennesker i hjemmeværnet. Jovist, da. Men jeg vil godt spørge ministeren, om det primære hensyn, som enhver ansvarlig minister må tage, ikke er at sikre, at der ikke sker flere drab som følge af misbrug af disse våben og ammunition. Det må da være ministerens primære ansvar.

Og er det ikke rigtigt, at en minister, som lader tiden gå med en masse redegørelser, mens risikoen stadig væk foreligger for misbrug af disse våben, er en minister, der ikke tager sit ansvar alvorligt?

Forsvarsministeren (Svend Aage Jensby):

Til hr. Søvnald: Jeg sagde, at vi har bedt om en redegørelse fra Hjemmeværnskommandoen, eventuelle forslag, man har derfra. Når den foreligger, får hr. Søvnald og andre tilkendegivet den beslutning, jeg og vi i regeringen træffer, hvis det spørgsmål bliver et regeringsanliggende, men ikke alene mit anliggende.

Til hr. Albrechtsen: Min indsigt i og viden om, hvornår det eventuelt kan komme på tale også i en terrorituation at påkalde sig hjælp fra hjemmeværnet – det er jo en mulighed, der består, hvis forsvarsministeren føler, at situationen berettiger til det – tror jeg er større end hr. Albrechtsens. Så jeg tager afstand fra, når man vil hævde, at terrorituationen ikke er noget, der ikke også kan influere på den beslutning, vi skal træffe her.

Jeg tager alle mulige hensyn til at undgå misbrug af våben og ulykkelige hændelser som den, der skete i Nørresundby, men jeg vil bare gøre hr. Albrechtsen opmærksom på, at der er godt 25.000 hjemmeværnsvåben. Vi taler om 900.000 våben i øvrigt, som jægere og skytteforeninger og andre har. Jeg gentager: Jeg skylder hjemmeværnets 60.000 ansatte, at vi får en undersøgelse af det her, og når den foreligger, bliver der forholdt sig til problemet.

Villy Søvnald (SF):

Det er jo også det, der er påfaldende, sagt til forsvarsministeren. I forhold til at vi kun har 25.000 hjemmeværnsvåben og 900.000 våben i øvrigt af alle mulige slags, forekommer det mig, men det har jeg stillet skriftlige spørgsmål om, at hjemmeværnet bærer en meget stor del af de ulykkelige sager i forhold til deres relative andel af våbnene i samfundet, hvor man oven i købet, synes jeg, kunne stille skrappe krav netop til et værn som hjemmeværnet. Men det vender vi tilbage til under de skriftlige spørgsmål.

Kl. 16.30

Omkring hensyn er der vel tre hensyn at tage i forhold til diskussionen, og det vil jeg høre om ministeren ikke er enig i.

Det ene er et hensyn for at undgå de ulykkelige sager, hvor hver enkelt er en for meget. Det har jeg ingen grund til at betvivle også er forsvarsministerens grundlæggende synspunkt.

Det andet er et forsvarshensyn, hvor vi jo har en lang varslingsperiode – det må man alt andet lige sige – i forhold til et konventionelt angreb og hjemmeværnets traditionelle rolle.

Det tredje hensyn er vel et eller andet stolt-hedshensyn, der hedder, at det er rart at have i nærheden, og det giver en vis styrke at have sådan et våben liggende i sit hjem. Er det i virkeligheden ikke det sidste hensyn, som vejer tungest for ministeren?

Forsvarsministeren (Svend Aage Jensby):

Det er ikke det, der vejer hos mig, og jeg tror, jeg kender så mange hjemmeværnsfolk, som – nu har jeg sagt det et par gange, men det kan godt gentages – virkelig er indstillet på at bidrage til forsvaret af Danmark i påkommende tilfælde. Hos dem er det jo ikke det, at det giver en vis følelse af stolthed. Jeg synes ikke, sagt til hr. Søvnald, det er rimeligt at hævde. Det har været hele hjemmeværnets grundlæggende idé, siden det blev skabt i 1949. Vel er der sket en udvikling. Det er jo også derfor, at vi nu undersøger, som jeg har sagt, om der er behov for det, om vi kan gøre noget for at højne sikkerheden, om vi kan nøjes med eventuelt at tage ammunition.

Hele den problematik bliver belyst, og hr. Søvnald får selvfølgelig svar på sine spørgsmål. Uden at jeg har tallene helt present, kan jeg sige, at fra 1997 til 2001 er der, så vidt jeg husker, seks eksempler på misbrug af hjemmeværnsvåben – heldigvis meget få drab, selvmord har der været nogle af også. Så sat i forhold til det store antal, og hvis man ser på, hvor mange mennesker der i